

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 22 grudnia 2014 roku

W pozwie z dnia 14 lipca 2014 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) powódka K. B. (wówczas nosząca jeszcze nazwisko M.) domagała się zwolnienia spod egzekucji rzeczy ruchomej w postaci maszyny RDM 37 (opisanej w protokole zajęcia jako maszyna do terraformowania marki I. (...)/10, rok produkcji 1978), zajętej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w N.M. G. w dniu 5 czerwca 2014 roku w sprawie z wniosku wierzyciela K. H. przeciwko dłużnikowi R. B., sygn. akt Km (...), jak również zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest właścicielką zajętej rzeczy ruchomej, którą nabyła przed zajęciem, ale nie zdążyła jej zabrać z nieruchomości dłużnika R. B.. Powódka wezwała pozwanego do zwolnienia rzeczy spod egzekucji, lecz bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany K. H. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że powódka nie wykazała, by nabyła własność zajętej przez komornika rzeczy ruchomej. Zwrócił uwagę na protokół zajęcia, do którego dłużnik podał, że był właścicielem tej rzeczy. Nadto zakwestionował zachowanie przez powódkę terminu do wytoczenia powództwa ekscydacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 5 czerwca 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N. M. G., w ramach postępowania egzekucyjnego z wniosku wierzyciela K. H. przeciwko dłużnikowi R. B., sygn. akt Km 22/14, dokonał zajęcia rzeczy ruchomej w postaci maszyny do termoformowania marki I. (...)/10, rok produkcji 1978, o wartości szacunkowej 40.000 zł.

Podczas zajęcia obecny przy tym dłużnik R. B. oświadczył Komornikowi, że opisana wyżej maszyna stanowiła jego własność.

Dowód: protokół zajęcia k. 114 akt egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w N. M. G., sygn. akt Km (...);

zeznania świadka M. G. k. 62–63.

Dłużnik R. B. wystawił fakturę VAT nr (...), datowaną na dzień 10 marca 2014 roku, zgodnie z którą w tym samym dniu doszło do sprzedaży maszyny RDM 37 K. M., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), za cenę 24.600 zł brutto.

Dłużnik R. B. sporządził również – datowany na dzień 10 marca 2014 roku – dowód wpłaty, w którym potwierdził otrzymanie kwoty 24.600 zł od K. M., tytułem „Faktura nr (...)”.

Sprzedaż ruchomości została ujęta w dokumentacji księgowej dłużnika R. B. oraz powódki.

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 52 (koszulka);

dowód wpłaty KP k. 52 (koszulka);

dokumentacja księgowa k. 52 (koszulka).

Powódka prowadzi działalność gospodarczą od listopada 2013 roku. Początkowo zajmowała się wynajmem samochodów, od lutego–marca 2014 roku zmieniła profil działalności na produkcję opakowań. Z dłużnikiem R. B. nie prowadziła interesów. Zakup maszyn takich, jak objęta żądaniem pozwu, stanowi w jej działalności poważną, wyjątkową transakcję.

O zajęciu ruchomości objętej żądaniem pozwu powódka dowiedziała się 16 czerwca 2014 roku, po ślubie z dłużnikiem R. B., który miał miejsce na początku czerwca.

Dowód: zeznania powódki k. 64–65.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz zeznań świadka M. G. i powódki.

Protokół zajęcia ruchomości stanowi dokument urzędowy, bowiem został sporządzony przez komornika sądowego w ramach przysługujących mu kompetencji (art. 244 k.p.c.). Jego autentyczność nie została zakwestionowana przez strony. Nie został przeprowadzony również dowód na okoliczność, by protokół nie odzwierciedlał rzeczywistego stanu rzeczy, w tym oświadczenia dłużnika wciągniętego do protokołu.

Dokumenty księgowe przedłożone przez powódkę miały ograniczoną moc dowodową. Nie sposób dokumentom tym przyznać większej wartości, niż dokumentom prywatnym (art. 245 k.p.c.), co oznacza, że mogą stanowić dowód złożenia przez podpisane pod nimi osoby oświadczeń określonej treści. Same dokumenty księgowe nie pozwalają na ustalenie, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 roku, sygn. akt I ACa 622/13, SIP LEX nr 1425358, dotyczący faktury VAT). Z tych przyczyn konieczne jest przytoczenie innych dowodów na te okoliczności. Podpisany pod fakturą i dowodem wpłaty R. B. odmówił jednak składania zeznań.

Zeznaniom świadka M. G. Sąd w całości dał wiarę. Brak podstaw, by zeznania te kwestionować, są one nadto częściowo poparte omówionym wyżej protokołem. Istotne było potwierdzenie przez Komornika, że oświadczenie dotyczące własności rzeczy ruchomej wynikało z wyraźnego przyznania przez dłużnika praw do rzeczy.

Zeznaniom powódki Sąd dał natomiast wiarę jedynie częściowo. Brak było podstaw, by podważać jej wiarygodność co do samego faktu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej czy też daty, w jakiej dowiedziała się o zajęciu ruchomości objętej żądaniem pozwu. Sąd nie uznał jednak za wiarygodne jej zeznań co do tego, że w drodze umowy nabyła tę rzecz ruchomą. Powódka w tej kwestii zeznawała niejasno. Jak przyznała, tego rodzaju umowa stanowi zdarzenie wyjątkowe w jej działalności, zatem można było się spodziewać, że będzie pamiętać transakcję. Nie można oczywiście oczekiwać, że zapamięta wszystkie szczegóły, ale powódka nie była nawet pewna, czy w ogóle taką umowę zawarła, operując przy tym zwrotami typu „nie pamiętam, czy była umowa”, „chyba była umowa” czy „wydaje mi się, że umowa była” (k. 64). Potem co prawda stwierdziła, że była umowa pisemna, ale nie potrafiła jej odnaleźć, co znów budzi spore wątpliwości, jeśli była to umowa w jej działalności nadzwyczajna. Powódka nie pamiętała w ogóle wyglądu dokumentu umowy (znów, nie chodzi tu o drobne szczegóły, ale chociażby o podział umowy na punkty). Przy większych transakcjach kontrahenci z reguły pamiętają cenę (choćby w przybliżeniu), tymczasem i tu powódka zasłoniła się niepamięcią. Ponadto zeznaniom powódki przeczy oświadczenie dłużnika złożone przy zajęciu rzeczy. Można wreszcie zauważyć, że gdyby maszyna stanowiła w chwili zajęcia własność powódki, to dłużnik – obecny przy zajęciu – natychmiast by ją o tym zdarzeniu powiadomił. Było to przecież zdarzenie bardzo istotne z punktu widzenia jej działalności gospodarczej.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z protokołu zajęcia innej maszyny z dnia 9 maja 2014 roku oraz zeznań świadka W. B. (k. 63–64). Teza dowodowa wskazywała, że byłyby to dowody w sprawie nieprzydatne, bowiem dotyczyć miały innej maszyny, niż objęta pozwem. Nadto były to wnioski spóźnione w świetle art. 207 § 6 k.p.c.; nie było żadnych przeszkód, by złożyć je już w pozwie. Nie zmienia tego okoliczność, że powódka dopiero na rozprawie w dniu 22 grudnia 2014 roku reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika; nie była ona bowiem osobą nieporadną i w pozwie zgłosiła wnioski o przeprowadzenie dowodu z dokumentów i zeznań świadka.

Sąd rozważył, co następuje.

Osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa (art. 841 § 1 k.p.c.). Podręcznikowym przykładem naruszenia praw osoby trzeciej jest zajęcie rzeczy, która stanowi jej własność, choć nie odpowiada ona w żaden sposób z tej rzeczy za dług objęty postępowaniem egzekucyjnym. Na tym właśnie oparła swoje powództwo powódka w niniejszym postępowaniu. Podstawową kwestią było zatem wykazanie przez nią (zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c.), że rzecz ruchoma objęta pozwem stanowiła jej własność. Temu wymogowi powódka nie sprostała. Nie przedstawiła bowiem przekonujących dowodów na okoliczność, że nabyła własność maszyny do termoformowania, zajętej przez Komornika Sądowego M. G.. Powódka nie wykazała, by własność tej rzeczy przeszła na nią pod jakimkolwiek tytułem (sprzedaż, zamiana, darowizna). Brak zatem podstaw do przyjęcia, że skierowanie egzekucji do tej rzeczy narusza jej prawa, skoro żadnych praw do niej powódka w tym postępowaniu nie wykazała.

Dlatego powództwo należało oddalić.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z zasadą, że strona przegrywająca winna zwrócić koszty stronie wygrywającej (art. 98 § 1 k.p.c.). Na koszty poniesione przez pozwanego złożył się: wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej, tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1282 ze zm.).

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów w wysokości podwójnej stawki (k. 66). Pełnomocnik motywował to kosztami przejazdu, tymczasem koszty te mogłyby wchodzić co najwyżej w skład wydatków radcy prawnego, a nie wpływać na wysokość wynagrodzenia. Wydatki nie zostały przy tym odpowiednio udokumentowane, dlatego Sąd je pominął w orzeczeniu o kosztach.

Sekr./Proszę:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
3. kal. 30 dni bądź z apelacją.